

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 455/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. septembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prezumpciu neviny zaručeného čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 9 Nt 4/2013-44 z 1. augusta 2013, uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 3 Tos 96/2013-55 z 26. septembra 2013 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tdo 21/2015 z 9. apríla 2015 a takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti [REDAKČIA] o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Sťažnosť [REDAKČIA] **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. apríla 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prezumpciu neviny zaručeného čl. 50 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) č. k. 9 Nt 4/2013-44 z 1. augusta 2013 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“), uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Tos 96/2013-55 z 26. septembra 2013 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tdo 21/2015 z 9. apríla 2015 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu č. k. 9 T 50/2011-2009 z 28. júla 2011 uznaný vinným zo spáchania dvoch zločinov lúpeže podľa § 188 ods. 1 a 2 písm. b) a c) Trestného zákona v spojení s § 138 písm. a) Trestného zákona a pokračujúceho obzvlášť závažného zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 a 2 písm. c) a ods. 3 písm. b) Trestného zákona v spojení s § 138 písm. a) Trestného zákona a § 122 ods. 10 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 14 rokov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ochranný dohľad, ochranné opatrenie zhabanie vecí a tiež povinnosť nahradiť poškodeným spôsobenú škodu. Krajský súd uznesením č. k. 1 To/89/2011-2057 z 25. októbra 2011 odvolanie proti rozsudku okresného súdu zamietol a Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) mal dovolanie sťažovateľa uznesením sp. zn. 1 Tdo 4/2012

z 21. marca 2012 odmietnuť. Podaním z 23. marca 2013 sťažovateľ žiadal okresný súd o povolenie obnovy konania, tento návrh však okresný súd uznesením č. k. 9 Nt 4/2013-44 z 1. augusta 2013 zamietol, pričom sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu krajský súd zamietol uznesením č. k. 3 Tos/96/2013-55 z 26. septembra 2013. Následne podané dovolanie zo 16. februára 2015 najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Tdo/21/2015 z 9. apríla 2015 odmietol z dôvodu jeho neprípustnosti.

Sťažovateľ bližšie nezdôvodňuje, v čom mali byť ním označené práva porušené, namieta len postupy okresného súdu a krajského súdu. Tie „nad rámec podaného návrhu posudzovali jeho opodstatnenosť vo svetle obsahu ustanovenia § 394 ods. 1 Trestného poriadku. Podľa právneho poriadku SR dôvody obnovy právoplatne ukončeného trestného konania vymedzuje nielen Trestný poriadok v ustanovení § 394, ale aj iné právne normy, ustanovenie § 41b zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu SR a konaní pred ním.

Poukazoval som, že došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu a tvrdil som, že môj podaný návrh na obnovu konania mal byť posúdený v zmysle § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 a nie podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku.“

V závere sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vydal v jeho veci takéto rozhodnutie:

„1. Základné právo ods. [REDAKOVANÉ] podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tdo/21/2015 zo dňa 09. 04. 2015, Uznesením Krajského súdu Žilina sp. zn. 3Tos/96/2013-55 zo dňa 26. 09. 2013 a Uznesením Okresného súdu v Dolnom Kubíne sp. zn. 9Nt/4/2013-44 zo dňa 01. 08. 2013, porušené bolo.

2. Zrušuje sa Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tdo/21/2015 zo dňa 09. 04. 2015, Uznesenie Krajského súdu Žilina sp. zn. 3Tos/96/2013-55 zo dňa 26. 09. 2013 a Uznesenie Okresného súdu v Dolnom Kubíne sp. zn. 9Nt/4/2013-44 zo dňa 01. 08. 2013, a vec sa vracia Okresnému súdu v Dolnom Kubíne, aby v nej znovu konal a rozhodol.“

S poukazom na § 37 ods. 1 písm. a) a § 38 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku zároveň sťažovateľ požiadal aj o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom z dôvodu, že sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh vrátane sťažnosti predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (v posudzovanom prípade

ide o krajský súd rozhodujúci o zákonnosti väzby) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré sťažovateľ označil, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 77/05, III. ÚS 198/07).

2.1 K dôvodom nevyhovenia žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

Podľa zaužívanej praxe (napr. I. ÚS 337/08, I. ÚS 311/2012) môže ústavný súd ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu (t. j. advokáta), ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Výnimkou sú prípady, v ktorých môže takéhoto zástupcu ustanoviť Centrum právnej pomoci na základe zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi v znení neskorších predpisov. Všetky uvedené predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť.

Aj keď sťažovateľove osobné pomery (predovšetkým skutočnosť, že sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody) by mohli ustanovenie právneho zástupcu v konaní odôvodňovať, ústavný súd dospel k záveru o zrejmej bezúspešnosti uplatňovania jeho práva na ochranu ústavnosti, keďže preskúmaním obsahu sťažnosti (napriek nedostatkom jej zákonom predpísaných náležitostí), ako aj uznesenia najvyššieho súdu zistil dostatok dôvodov na jej odmietnutie, a to sčasti pre jej neprípustnosť a sčasti pre jej zjavnú neopodstatnenosť (k týmto záverom pozri bližšie bod 2.2.1 a 2.2.2 odôvodnenia tohto uznesenia). Vzhľadom na to, že najmenej jeden z predpokladov ustanovenia právneho

zástupcu v konaní pred ústavným súdom splnený nebol, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel (bod 1 výrokovej časti uznesenia).

2.2 K dôvodom odmietnutia sťažnosti

2.2.1 Ústavný súd zistil, že pod sp. zn. III. ÚS 209/2014 sa na ústavnom súde viedlo konanie o sťažnosti sťažovateľa doručenej 27. decembra 2013 proti uzneseniu okresného súdu a uzneseniu krajského súdu pre porušenie tých istých práv, ktorých porušenie namieta touto sťažnosťou. V tejto veci ústavný súd rozhodol uznesením č. k. III. ÚS 209/2014-13 z 25. marca 2014 tak, že ju vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu pre nedostatok právomoci ústavného súdu na konanie (bod 2.1 odôvodnenia uznesenia ústavného súdu) a vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu pre jej zjavnú neopodstatnenosť (bod 2.2 odôvodnenia uznesenia ústavného súdu) odmietol. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažnosť doručená ústavnému súdu 27. apríla 2015 sa týka totožných vecí (t. j. rovnakého uznesenia okresného súdu a uznesenia krajského súdu, a zároveň totožných práv zaručených ústavou a dohovorom) ako sťažnosť prerokovaná pod sp. zn. III. ÚS 209/2014, a keďže o tej časti sťažnosti už ústavný súd v minulosti konal a rozhodoval, ústavný súd sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu a uzneseniu krajského súdu odmietol ako neprípustnú podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde.

2.2.2 Pokiaľ ide zvyšnú časť sťažnosti vzťahujúcu sa na uznesenie najvyššieho súdu, ústavný súd dospel k záveru o jej zjavnej neopodstatnenosti. S prihliadnutím na nedostatok kvalifikovaného právneho zastúpenia sťažovateľa, ako aj na jeho žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu však ústavný súd pri ustálení tohto svojho záveru neprihliadal na nedostatky zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti spočívajúce v absencii právnej argumentácie týkajúcej sa namietaného porušenia v petite sťažnosti označených práv zaručených ústavou, resp. dohovorom, ale sťažnosť vecne preskúmal, berúc na zreteľ najmä doterajšiu rozhodovaciu prax ústavného súdu v obdobných prípadoch.

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04). V súvislosti so svojím ústavným postavením ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre tiež zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (podobne II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy (a rovnako čl. 8 ods. 1 a 2 listiny) osobná sloboda sa zaručuje. Nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon...

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 50 ods. 2 ústavy každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru patrí ako právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy majúcej základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon

(IV. ÚS 77/02), tak aj právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy predpokladajúci použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

Podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ktorým bol porušený zákon alebo ak boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, ak je toto porušenie dôvodom dovolania podľa § 371.

Podľa § 368 ods. 2 Trestného poriadku sa právoplatným rozhodnutím rozumie:

- a) rozsudok a trestný rozkaz,
- b) uznesenie o postúpení veci okrem uznesenia o postúpení veci inému súdu,
- c) uznesenie o zastavení trestného stíhania,
- d) uznesenie o podmiennečnom zastavení trestného stíhania,
- e) uznesenie o podmiennečnom zastavení trestného stíhania spolupracujúceho obvineného,
- f) uznesenie o schválení zmieru a zastavení trestného stíhania,
- g) rozhodnutie, ktorým bol zamietnutý riadny opravný prostriedok oddaný proti rozhodnutiu podľa písmen a až g, alebo rozhodnutie, ktorým odvolací súd na základe riadneho opravného prostriedku vo veci sám rozhodol.

Najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol dovolanie pre jeho neprípustnosť dospejúc aplikáciou § 368 ods. 1 a 2 Trestného poriadku k záveru, že z uvedených a ani z iných ustanovení Trestného poriadku „*nevyplýva prípustnosť dovolania proti uzneseniu, ktorým súd rozhodol o návrhu na povolenie obnovy konania, resp. ktorým bolo rozhodnuté o sťažnosti proti takémuto uzneseniu. Je tomu tak z toho dôvodu, že predmetné rozhodnutie nie je rozhodnutím vo veci samej.*

Ustanovenie § 368 ods. 2 Tr. por. bolo s účinnosťou od 1. septembra 2011 novelizované tak, že sa upravil okruh rozhodnutí, proti ktorým je prípustné dovolanie. Spoločným znakom všetkých týchto rozhodnutí je, že ide o tzv. meritórne rozhodnutia, teda rozhodnutia vo veci samej, ktorými sa trestného stíhanie obvineného končí ako celok.

Uvedená zmena Trestného poriadku odrážala dovedy ustálenú rozhodovaciu prax trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14. júna 2006, sp. zn. 3 Tdo 5/2006 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky číslo 2/2007 pod por. č. 19, str. 20 a nasl.), podľa ktorej by odporovalo logickým zámerom zákona (Trestného poriadku), ak by mimoriadnym opravným prostriedkom - dovolaním - bolo prípustné napadnúť aj iné rozhodnutia súdov prvej a druhej inštancie nie vo veci samej, teda tie, ktorými bolo rozhodnuté len o parciálnych otázkach, resp. o otázkach nadväzujúcich na meritórne rozhodnutie. Takými sú z pohľadu celého trestného stíhania rozhodnutia upravujúce procesný postup, pribratie do konania, uloženie pokuty a mnohé ďalšie. Tieto rozhodnutia majú vlastný režim opravných prostriedkov, pokiaľ ich zákon vôbec pripúšťa.

Dovolanie, ako mimoriadny opravný prostriedok, má teda v trestnom procese výnimočné postavenie a bolo by nelogické jeho osobitný štatút narúšať aj možnosťou napadnúť tiež parciálne rozhodnutia, ktorých zákonnosť a dôvodnosť (aplikácia) je posudzovaná napokon v celkovom kontexte pri rozhodovaní in meritis. Pripustenie možnosti určitej parciálnosti dovolania by napokon so sebou prinieslo aj nezodpovedné predlžovanie trestného stíhania, čo odporuje aj tendencii Trestného poriadku (ako vyplýva aj z rôznych lehôt) trestné veci prerokovať a rozhodnúť v primeranej lehote (§ 2 ods. 6, ods. 7 Tr. por.).“.

Výpočet rozhodnutí, ktoré možno napadnúť dovolaním, uvedený v § 368 ods. 2 Trestného poriadku (v znení účinnom od 1. septembra 2011) je zákonným textom, a preto je všeobecne záväzný. Tento zákonný text je tak predmetom jeho výkladu, a nie jeho výsledkom. Gramatickým a teleologickým výkladom je možné dospieť k záveru, že uvedený výpočet je taxatívny, a nie exemplifikačný. Jeho rozsah preto nemožno výkladom rozširovať ani zužovať (m. m. IV. ÚS 553/2012, IV. ÚS 161/2014)

Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že najvyšší súd svoj právny záver o neprípustnosti dovolania primerane odôvodnil, nie je arbitrárny, a preto je aj ústavne udržateľný. K predmetnému právnemu záveru totiž možno dospieť aplikáciou a výkladom ustanovenia § 368 ods. 1 a 2 Trestného poriadku.

Ústavný súd pritom nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by možnosť porušenia označených práv namietaným uznesením najvyššieho súdu naznačovali. Skutočnosť, že sa sťažovateľ s právnym názorom najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad príslušného ustanovenia Trestného poriadku najvyšším súdom ako dovolacím súdom takéto nedostatky nevykazuje.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej konštatoval, že postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97).

Vzhľadom na uvedené dospel ústavný súd k záveru, že medzi namietaným postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní a jeho uznesením z 9. apríla 2015 a obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základných práv zaručených čl. 17 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 ústavy neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala reálnu možnosť vyslovenia ich porušenia po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto aj zvyšnú časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže sťažnosť bola ako celok odmietnutá, bolo už bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. septembra 2015